

ЛІТЕРАТУРА:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 року // Відомості Верховної Ради України. – 2012 р. – № 13. – ст. 88 // [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/page>.
2. *Алескандренко О. В.* Інститут угоди про примирення у кримінальному процесі України / О. В. Алескандренко // Юридична наука. – 2013. – № 2. – С. 95-102.
3. *Симоненко З. В.* Угода про примирення сторін в кримінальному провадженні як елемент відновного правосуддя / З. В. Симоненко // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. – 2014. – № 7. – С. 220-223.
4. *Турман Н.* Медіація в кримінальному процесі: шляхи удосконалення чинного законодавства / Н. Турман // Підприємство, господарство і право. – 2017. – № 3. – С. 276-280.

В. В. Кончаковська
доцент кафедри галузевих юридичних дисциплін
Національного педагогічного університету
імені М.П. Драгоманова,
кандидат юридичних наук
(м. Київ)

ТОРГІВЛЯ ДІТЬМИ В УКРАЇНІ

Одним із показників правового, духовного, соціального, морально-зрілого, демократичного суспільства є забезпечення прав дітей. Питання торгівлі дітьми вже давно перестало бути лише державною, а перейшло у рамки транснаціональної проблеми. Цим питанням займаються науковці, кримінологи, криміналісти, законодавці всіх держав, для яких демократичні засади, людське життя і здоров'я, недоторканість і безпека, права, свободи та законні інтереси людини і громадянина є визначальними. Серед таких високорозвинених держав виділимо США, Велику Британію, Німеччину та ін. Україна не виняток.

На правовий захист від торгівлі дітьми спрямовані норми Основного Закону, Кримінального кодексу України, Закону України “Про протидію торгівлі людьми”, Протокол про попередження і припинення торгівлі людьми, особливо жінками і дітьми, і покарання за неї, що доповнює Конвенцію Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності та ін. Крім нормативно-правових актів національного законодавства діють ще й норми міжнародного права. Неабиякого значення, в рамках вирішення проблеми торгівлі людьми, набувають програми підтримки сім'ї та забезпечення прав дітей “Назустріч дітям” до 2017 року (Київська область), “Молодь і сім'я Донеччини на 2013–2017 роки”, в Запорізькій – до комплексної обласної програми з оздоровлення та відпочинку дітей, підтримки сім'ї, молоді, гендерного паритету та протидії торгівлі людьми на 2012–2016 роки; в

Дніпропетровській – до програми розвитку сімейної та гендерної політики у Дніпропетровській області на 2012–2021 роки [1, с. 330-331].

Торгівля людьми відповідно до ст. 149 Кримінального кодексу України полягає у здійсненні щодо потерпілого угоди купівлі-продажу, в якій потерпіла особа виступає як предмет цієї угоди (товар). Це угода, за якою одна особа (продавець) передає людину у фактичне незаконне володіння та розпорядження іншої особи (покупця), за певну грошову винагороду. Угода може бути укладена як письмово, так і в усній формі. При цьому продавець бере на себе зобов'язання передати людину покупцю, а покупець зобов'язується заплатити за це [2]. Діти, які страждають від торгівлі, можуть стати жертвами торгівлі з метою примусової праці, використання у порнобізнесі, втягнення у заняття проституцією, з метою незаконного усиновлення (удочеріння), використання дитини у заняття жебрацтвом тощо.

За статистикою у всьому світі щороку 1,2 млн. дітей потерпають від торгівлі людьми. 2 млн. дітей щорічно потерпають від комерційної сексуальної експлуатації. Ця практика, подібна до рабства і має місце на всіх континентах. Права дітей порушуються, діти перетворюються в товар, який можна продати, купити, перемістити і перепродати. Дітей змушують жебракувати, їх використовують для роботи у домашньому господарстві, на плантаціях, будівельних майданчиках, шахтах, на виробництві або у сфері розваг. У деяких регіонах світу молодь продають для участі в військових конфліктах [3].

Продаж за кордон може втягнути три типи країн: країну постачальника (звідки походить потерпілий чи потерпіла від торгівлі), країну призначення (там, де отримують продану дитину) та транзитні країни (через які слідує дитина). Деякі країни підпадають під усі три категорії. В Україні найчастіше діти потерпають від внутрішньої торгівлі людьми.

Основними способами втягнення дітей в торгівлю є:

- пропонування привабливих умов;
- використання примусу чи погроз;
- доведення до несвідомого стану в результаті вживання спиртних напоїв, наркотиків, токсинів [3].

Основними причинами торгівлі дітьми є:

- сучасний стан економіки та зайнятості населення України;
- прогалини в законодавчій базі та її невідповідність нормам міжнародного права, що обмежує можливості правоохоронних органів у боротьбі з пропагандою розпусти й насильства в засобах масової інформації,
- бездоглядність дітей;
- недоліки навчально-виховної роботи з ними;
- рівень протидії правоохоронних органів торгівлі людьми, проституції та правопорушенням у сфері громадської моралі неприпустимо низький.

Торгівля людьми, а надто дітьми – це одна з найжорстокіших проявів порушення прав та свобод людини. В Україні створено достатнє правове поле для протидії досліджуваній проблемі. Проте програми, які ми зазначали вище не виконуються в повному обсязі, а правові норми мають бути не лише закріплені у нормативних актах, а й реалізовуватися. Доречно було б процитувати М. Абдулаєва, який говорив, що „держава виправдовує своє існування не сама по собі, а виконанням функцій, що визнані і є корисними для суспільства [4, с. 202]”. Тому держава має не лише створити, а й забезпечити належні умови гарантованих Конституцією України прав і свобод від торгівлі людьми.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Щорічна доповідь Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини про стан додержання та захисту прав і свобод людини і громадянина в Україні. – К. : Права людини, 2015. – 552 с. – ISBN 966-7855-00-8.
2. Кримінальне право. Особлива частина [Електронний ресурс] // Веб-сайт Національної академії внутрішніх справ http://www.naiu.kiev.ua/books/mnp_krum_pravo_osob/Index.html.
3. Торгівля дітьми – як себе застерегти [Електронний ресурс] // Веб-сайт “Фундація “Гармонізоване суспільство”. – Режим доступу : <http://cfsc.com.org/index.php/razom-douspihu/20-2012-02-21-10-18-40>.
4. *Абдулаєв М. И.* Права человека и закон: историко-теоретические аспекты / М. И. Абдулаєв // Ассоциация Юридический центр. – СПб. : Юрид. центр Пресс, 2004. – 320 с.

*К. М. Маленівська
студентка 4 курсу спеціальності “Право”
факультету політології та права
Національного педагогічного університету
імені М. П. Драгоманова
(м. Київ)*

ПОНЯТТЯ “ЗАМАХ НА ЗЛОЧИН” В КРИМІНАЛЬНОМУ КОДЕКСІ УКРАЇНИ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АСПЕКТ

В умовах соціальних перетворень, спрямованих на побудову правової держави та громадянського суспільства в Україні, важливими залишаються питання практики застосування та вдосконалення положень Кримінального кодексу України 2001 р. Питання про кримінальну відповідальність за замах на злочин, завжди були актуальними у вітчизняній кримінально-правовій науці. Незважаючи на те, що за останні десятиліття відбулося удосконалення чинного законодавства про кримінальну відповідальність і здійснено ряд досліджень, присвячених питанням незакінченого злочину, в тому числі і замаху на злочин, і сьогодні ще існує розбіжність думок щодо